

Leasing društvo kao obveznik posebnog poreza

Prema stavu Upravnog suda RH u odluci br. Us-7861/2006 tužitelj je upućivao na primjenu odredbe članka 34. Općeg poreznog zakona. Tom odredbom predviđeno je da ako neka druga osoba, a ne vlasnik, ima pravo raspolaganja gospodarstvenim dobrom na način da može vlasnika gospodarstveno isključiti od utjecaja na to dobro, tada se u poreznom smislu smatra da to gospodarstveno dobro pripada toj drugoj osobi. U konkretnoj situaciji radilo se upravo o takvom slučaju. Posve je razvidno da je predmetni kamion bio predmet leasinga u kritično vrijeme (ugovor o operativnom leasingu). Leasing se u pravnoj teoriji upravo označava kao sinonim gospodarskog vlasništva, tj. daje pravo korisniku leasinga da koristi predmet leasinga kao gospodarski vlasnik, dok davatelj leasinga ostaje pravni vlasnik. Tužba nije osnovana. Ocjenjujući zakonitost pobijanog rješenja Sud smatra da istim nije povrijeđen zakon tužitelju na štetu. Naime tuženo tijelo je zakonito postupilo kada je odbilo žalbu tužitelja uz dato obrazloženje i kod toga se pozvalo na odredbu članka 16. stavka 5. Zakona o posebnom porezu na naftne derivate, gdje je propisano da je porezni obveznik vlasnik vozila. Tužitelj se u tužbi poziva na odredbu članka 34. Općeg poreznog zakona, međutim ovo kao općenita norma ne može derogirati posebnu normu koja izričito propisuje da je porezni obveznik vlasnik vozila, a ne daje mogućnost da je porezni obveznik onaj koji raspolaže tim dobrom. Valjalo je stoga temeljem članka 42. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima tužbu tužitelja odbiti kao neosnovanu.